

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput IV. Pergit in eadem materia, hoc orationis genus particularius
declarans. Ostendit quanti referat, circumspectè & discretè in hac via
procedere propter fallacias dæmonis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VI

166

secus gaudere, quam propriis; & si quem in iis defectum aut imperfectionem obseruauerimus, non minus ob eum contristari, quam si proprius foret, eumque tegere. Hac de re alio loco satis multa dixi, video namque si quo modo in ea defecerimus, malo res nostras loco esse. faxit ergo Deum numquam in hac deficiamus. nam equidem vobis asseuero, si quidem obseruaueritis, fore, vt à Maiestate illius, eam quae dixi vnionem assequamini. At si in ea vos deficere videatis, quamuis deuotionem, & tales in oratione gustus habeatis, vt iam ad aliquam suspensionculam in oratione quietis vos peruenisse credatis (nonnulla qui ppe statim, iam omnia consumperacta, & nihil dum restare putabunt) mihi credatis velim, nondum vnionem peruenistis. Dominum verò rogate, vt hunc proximi amorem perfectum nobis det, & Maiestatem eius agere sinite quod lubuerit, namque plura vobis dabit, quam desiderare possētis, dummodo quaedam voluntati vestrae violentiam inferatis, vt vbique & in omnibus horum voluntas fiat, (esto id cum aliquo iuris vestri dispendio fieri debeat;) vestrique boni & commodorum obliuiscamini ac negligatis, quod ipsarum commodis seruiatis, esto, qui secundum carnem est homo recitatur & obstrepat; denique laborem in humeros vestros sustollatis, quo vbi occasio se offerret, ab illo proximum exoneretis. Nolite existimare fore vt nullo prorsus vobis id dispendio constet; at videte, quanti pretio nostro amor, quo nos est persecutus, constiterit; nam, vt nos à morte vindicaret, ipsam tam acerbam, vt est mors crucis, subire non dubitauit.

*Aliena potest
eius quam
nostra, voluntas
facienda.*

CAPVT IV.

IN EADEM MATERIA PERGIT, HOC ORATIONIS GENIUM
*particularius declarans. Ostendit, quanti referat circumspicere & discurrere
in hac via procedere, quod tacet demon, vt hominem ab eo
quod cepit, retrocedere cogat, magna arte &
cautela vratur.*

DEsideratis (vt mihi quidem videtur) iam videre, quid columba haec agat, vbinam confideat: iam namque audistis, eam non in gestibus spiritualibus, multo autem minus in terrenis consolationibus quiescere; longè quippe altius se elibrat. sed huic vestro desiderio satisfacere non possum, quoadusque ad vltimam mansionem veniro. Deo minus, illius ibi recorder, aut ad hoc scribendum locum commodum habeam! nam iam quinque elapsi sunt menses ab eo tempore quo penam illam describere coepi, vsque nunc; & caput ad ea quae scripta sunt relegendum, satis dispositum non sit, fieri non potest, quin multa secum adferantur ac repetantur. sed, quod ad sorores meas haec spectet tractatio, prorsus id refero. Nihilominus particularius & enucleatius declarare non

volo, quid orationem hanc vnionis esse censeam. Ad hoc, similitudinem
 quamdam quæ ingenio meo cõformis sit, adferam; ac postea pluribus de
 papilione illo, qui numquam quiescit, (esto semper & continuò fructifi-
 cet, cum sibi, tum aliis benefaciendo, quòd veram in seipso quietem non
 inueniat) tractabimus. Iam sapius audistis, Deum spiritualia quædã cum
 animabus sponsalia contrahere (benedicta sit eius misericordia, quæ vs-
 que eò sese humiliare vult) Et quamuis similitudo hæc crassior videatur,
 aliam tamen non inuenio, quæ, quòd expositum volo, meliùs aptiusque
 declaret, quàm quæ à Sacramẽto matrimonij petitur. Esto matrimoniũ,
 quo de agimus, longè sit nobilius; quòd ipsum planè spirituale sit; quòd
 à corporali multum distat: quidquid enim hic est, amor est reciprocus,
 eiusque operationes sunt purissimæ, quin & ad eò delicatæ ac suauis,
 nullis vt verbis id queat exprimi, sed Dominus facere potest vt sentian-
 tur. Videtur ergo mihi hæc vnio nondum ad spiritualement desponsationẽ
 pertingere. sed, quemadmodum dum hic in terra duo sponsalia iniri-
 unt, ante omnia necesse est vt ambo consentiant, & alter alterum cupiat,
 atque inuicem videant, vt sic vtrisque eo meliùs satis fiat. Pari modo hîc,
 præsupposito conuentionem iam factam esse, & animam iam tum pro-
 bẽ nosse quàm bene sibi per hoc futurum sit, proposuisse quoque sponsi
 sui voluntatem in omnibus exequi; Maiestas ipsius (vt, qui optimè no-
 uit, num tale ipsa propositum fecerit) vicissim animã contenta est;
 itaque hanc illi misericordiam facit; quòd magis se ab eo intelligi & cog-
 nosci, & vt (quod vulgò, dici solet) inuicem videant, & in mutuum con-
 spectum veniant velit: itaque sibi eam copulat & coniungit. Dicere pos-
 sumus ita rem peragi; quia quàm citissimè totum hoc peragitur. Plura
 namque hic nec danda, nec accipiẽda sunt, quàm vt anima secreto quo-
 dam modo videat, quisnam iste sit sponsus cui nubere debet: neque enim
 vel mille annorum spatio, tam sensibus quam potentiis suis, vllò modo
 intelligere poterit, quòd hic quàm breuissimo spatio percipit. Verùm,
 quia sponsus hic, talis est, solo hoc conspectu magis dignam facit, vt ad
 manus cum ipso iungendas veniat. Anima namq; ita amore faucia ma-
 net, vt à parte sua faciat quidquid potest, ne diuina hæc sponsalia dissol-
 uantur. At, si sui oblita, suum rei cuiquam, quæ ipse non sit, affectum affi-
 geret, mox omnia perdet: hæc autem iactura maxima est, quemadmodũ
 & magnæ sunt gratiæ quas ipse ei elargitur, imò maior, quàm vt verbis
 exponi queat. Quapropter vos, ò animæ Christianæ, quas vsque huc
 Dominus prouexit, per illum ipsum rogo & obtestor, ne vlla vestri ipsa-
 rum vos capiat obliuio vel negligentia, sed vt peccati occasiones omni-
 modis declinetis: neque enim anima, etiam hoc in statu constituta, ita
 fortis est, vt se in eas sine periculo & damno conijcere possit, sicuti est
 postquam

S. M. Teresa Opera.

ff

postquam

Sponsalia
Dei cum a-
nima.

Quomodo
ea peragan-
tur.

In momento
plurima hic
anima par-
cipit.

Anima sui
oblisci nõ
debet, quia
plurimum
sibi noceret.

S.
Theresia

Opera

IN VI

166

postquam sponsalia illa iam iniuit (quod in proxima mansione peragitur) eò quòd communicatio & familiaritas ex vnico tantum conspectu uenit. Adhæc maximopere ad eam oppugnandam ac subuertendam, sponsalia hæc destruenda connititur & allaborat; postquam enim peruenit iam in sponsi potestatem transisse videt, tantum aduersus illam non audet; etenim ipsam timeret, & vsu & experientia nouit, se, si aliquando id tentet, magnum inde damnum, ipsam verò lucrum non contemnendum referre. Dico vobis, carissimæ, nouisse me quosdam valde familiarimè euectos, & ad hunc vsq; statum eleuatos, qui deinde subtili diaboli artificio & stratagemate elusi retro cesserunt, & illi manus de detractionis enim haud dubiè infernus ad hoc peragendum conspirat & conuertat: nam (quemadmodum ante dictum) non vnâ solam, sed plurimas animas amittit; iam magnam rei huius habet experientiam: si enim marum, quas vnus adminiculo Deus sibi lucratur & vindicat, multitudinem intueamur, insignis id illius summè laudandi occasio est: namque Martyres morientes, aliquot animarum millia Deo perierunt: quàm multas vna saepe virgo, vti S. Ursula, secum ad caelos euectas, quàm multas item, per SS. Dominicum & Franciscum, & alios Religiosorum Ordinum fundatores diabolus perdidit: qui omnes, quemadmodum in vitis ipsorum legimus, similes à Deo gratias recipiebant. Quid aliud rei huius causa erat, quàm quòd omnimodis procurantibus ne suâ culpâ tam diuina sponsalia dissoluerentur? Iam, ô filia mea, modo Dominus ad hanc nobis gratiam faciendam paratus est, quam tu tunc, & ex parte (si sic dicere fas sit) etiam magis, utpote velut necessarium & opus habens, vt eas ipsi recipere velimus: etenim quàm paruum mihi sunt, qui ita de illius honore solliciti sint, vt tunc plurimi erant. Neminam quantum nos ipsos diligimus, & opidò prudentes sumus, quid iuris nostri amittamus. Hem, quàm magna illatio est hæc! Lumen nobis det Dominus pater luminis ne, quæ eius misericordia est, in idipsum tenebras cædamus.

Per vnâ
animam
multas
Deus lucratur
sunt.

Prudentia
huius
cui.

Pereris à me forsan, aut dubiæ eritis, quoad duo. Primum est, si tua diuinæ voluntati ita se, vt dictum est, conformarit, quomodo decipi possit, cum nulla in te suam ipsa facere voluntatem velit. Alterum est, quibus diabolus vijs in animas vestras intrare possit, & quanto tanto earum cum periculo vt etiam pereant, cum à mundo ita firmè questratæ, vsu sacramentorum tam frequentem habeatis, de quo Angelorum (sic loqui licet) contubernium & societatem habeatis, quæ (quæ Dei bonitas) non alius omnium scopus sit & desideria, quam in omnibus seruire. Nam, vt in illis qui inter mundana pericula & occasionibus adhuc agunt, locum id habeat, nihil mirum esse. Memò id est

petere cenſeo: reuera enim magna nobiſcum Deus miſericordia uſus eſt: at, cum conſidero, Iudam inter Apoſtolos electum eſſe, & uixiſſe, & cum hoc ipſo Deo continuo egiſſe, ſermones eius identidem audiendo, ſatis intelligo, nullam uſquam ſecuritatē eſſe.

Ad primam ergo quaſtionem ueſtram ſic reſpondeo: Certiſſimum eſt, animam hanc, ſi ſemper diuinæ uoluntati adhæreat, minime perituram: at diabolus eam ſubtili adoritur artificio, & ſub ſpecie & prætextu boni, in paruſ ac minutis rebus, illam ab ea auertere nititur, & ad nonnulla alia transferre, quæ ei perſuadet mala non eſſe; & ſic paulatim intellectum excæcat, uoluntatem tepefacit, propriumque amorem in ea adauget, donec ex vno in aliud gradum uelut faciens, eam à uoluntate Dei penitus abſtrahat, & in propriam tranſire faciat. Eadem reſponſione & ad aliam obiectionem quod ſpectat, ſatis faciam: eò quòd nullus locus ita recluſus & concluſus ſit, quem dæmon non poſſit ingredi, nec ſolitudo tam ſolitaria, quòd ipſe non penetret aut audeat. Adde & aliud, uidelicet, DOMINVM hoc idcirco permittēte, ut nimirum appareat, quomodo ſe hinc habitura ea anima ſit, quam ceteris in lucem & exemplum ſtatuerē uult: multò namque ſatius eſt, ut, ſi improba eſſe debeat, in principio ſit, quàm poſtea, cum aliis plurimis aſſerre perniciem poſſet.

Nulla autem mihi quoad hoc diligentia uidetur eſſe certior ac ſecurior, quàm, poſtquam identidem à Deo in oratione petierimus ut nos ipſe tueatur, aſſiduoque cogitauerimus fore, ut, ſi ipſe manum ſuam ſubtraxerit, ilico in profundum prolabamur (quod uerè ſi fieri poſſet) nullam uerò in nobis ipſis fiduciam collocauerimus (cum id ſtultiſſimum foret,) ſollicitè cauteque in omnibus ambulemus, attendendo quo in uirtutibus modo progrediamur, ac num in ipſis aliquid proficiamus an deſiciamus, ac præſertim in amore & mutua dilectione, nec non in deſiderio, quo omnium minima haberi uelimus, aliſque id genus rebus ordinarijs. Etenim, ſi ſeriò ad hoc refleſtamus, ac lumen identidem à Domino petamus, noſtrum quamprimum proſectum aut deſectum agnoſcemus. Nec enim putandum eſt, Deum tam citò manum ſuam abſtrahere ab anima, quam eatenus promouit, ut non neceſſe ſit diabolus hinc ſudare & omnibus neruis conſtricti, Maieſtatemque diuinam adeò malè habet ipſam perire, ut millies diuerſimodè eam interiorius commoneat, & uelut aurem ei uellicet, ut damnum, quod patitur, non poſſit non uidere.

Denique ut huic tractationi finem imponamus, ſemper ut progrediamur, nobis enitendum eſt: quod ſi non faciamus, ipſa nobis

*Anima
diabolus
paulatim
ſubuertit.*

*Causa ſem-
per ambulat
ut quanta
reſerata.*

S.
Theresia

Opera
N. VI
168

*Semper vlt
terius pro-
grediendum
hucusque
pronectis.*

non parum timeamus : quippe diabolus indubiè oppugnationem quam nobis inferre molitur: iam fieri non potest , vt, cum hucusque progressa simus, vltius non progrediamur : amor namque numquam est otiosus aut quiescit: non progredi proinde, pessimum signum erit. Anima enim, quo ipsum Deum in sponsum habere semel decreuit, cum eiusque Maiestate iam tam familiariter tractauit, & eò quò dixi iam peruenit, nullatenus præ acedia dormire aut stertere debet. Vt verò videamus quid agat ijs: quas iam in sponsas elegit, ad sextam Mansionem transeamus; ibique videbitis, nimis quàm parum esse, quidquid obsequij ei prestare, aut pro eo pati, quidquid etiam facere quo ad tantas gratias recipiendas nos ipsas disponamus, poterimus. Fortassis enim Dominus disposuit, hoc vt ipsa scribere inberer, vt, oculos in præmium cooperientes, ac, quàm immensa illius sit misericordia perspicientes (vixit qui vt vermiculis quibusdã ira sese communicare atque patefacere non dedignatur) terrenas nostras recreatiunculas obliuiscamur ac negligamus, oculisque in ipsius magnitudinem coniectis, in eius amore tantum sentiamus & æstuantem curramus. Ipse concedere dignetur, vt in rebus aliis obscuris & difficilibus aliquid declarare valeam: nisi enim Maiestatem calamum dirigat ac moueat, impossibile id futurum scio; & si id in vestrum profectum non cessurum sit, cum rogo, vt nihil omnino dicere nouit quippe Maieestas eius, non aliud (quantum quidem ipsa de se possum intelligere) mihi propositum atque intentionem esse, quàm nomen eius celebretur ac laudetur, nosque omnibus neruis ac viribus tali domino seruire conuincamur, qui etiam in hoc mundo sic laborum compensatur: quo colligere coniecturando aliquatenus possumus quod nobis in cælo sit præmium daturus, vbi à molestijs laborum & periculis, quæ hac in vita occurrunt, penitus immunes erimus. Nàm cum hic periculum esset ipsius amittendi & offendendi, voluptas quædam esset, si hæc ad finem vsque durarent, vt pro tam bono Deo, Domino, & sponso nostro assidue pateremur. Maieestas illius donet, vt aliquot obsequium præstare mereamur, nec tot defectus & imperfectiones, quot vt plurimum semper, etiam in operibus bonis, admittimus, committamus. AMEN.

*Gloriam di-
minam spe-
ctat in om-
nibus S.
beater.*

M.A.N.